

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Tetzaveh 5784

Dr. Leonard Jackson לע"נ גרשון אליעזר בן אברהם געטצל ז"ל 17:13

Shabbat Times

18:10

Issue 19

This week's parsha discusses, at length, the various garments that the Kohanim and Kohen Gadol wore. It should not come as strange that the Torah places such a major emphasis on clothing, for clothing are the adornment of mankind. They are what set us apart from the rest of the animal kingdom.

The Western world also places importance on clothing. Some professions require a specific type of clothing. A doctor, for example, wears a white coat, which in turn, let's people know that he is a doctor who can be relied upon to give proper medical care. The choice of clothing a person wears is meant to convey a message to the one wearing the clothing, and to others around him.

For example, if a businessman has an important meeting to attend and he is looking to make a serious impression, then he will probably choose to dress in a suit and tie, and not in jeans and a tee-shirt.

If the clothes honor the man and are meant to bring out certain traits and behaviors, as the gemara states, then it would behoove us to examine the clothing that the Torah has instructed the Kohanim to wear and see how we can apply its messages to our lives. The first of the garments that the Torah describes is the Ephod, the apron that is worn around the waist of the Kohen Gadol from behind. The medrash explains that the Ephod represents man's requirement to gird himself from succumbing to the lures of Avodah Zara, idolatry.

The next garment that is described is the Choshen, the breastplate of the Kohen Gadol. Within the folds of the breastplate was a parchment that contained the full name of Hashem, a name that we are not on the spiritual level to utter today. The Choshen teaches us that we need to bring Hashem into our hearts.

It is not enough to just steer away from evil such as idolatry, but we must also think holy thoughts, thoughts of Hashem.

These are the two biggest challenges for a Jew. To filter our minds so as the evil and perverted beliefs of the gentile world do not penetrate our minds, hearts and homes as well. And to then fill our minds and hearts with the correct beliefs of Hashem and His Torah. The next garment is the Me'il, the beautiful full length coat, made entirely from blue wool which was adorned with bells at its hem. This garment teaches us not to speak lashon hora, evil slander, against each other. The color blue is symbolic of the heavens, Hashem's throne, and overall purity. When one looks at another Jew with "blue" eyes, with pure eyes, he is incapable of speaking negatively about him. It is only when we focus on the negative that we are inclined to speak badly about one another.

The holy Tzitz, head plate containing the words "Kodesh L'Hashem" was worn at all times by the Kohen Gadol to remind us that we must keep our minds focused on serving Hashem 24 hours a day.

When we read this parsha on Shabbat, and we imagine the beautiful clothing of the Kohanim, let's realize that the Torah is sending us a message as to how we must behave toward ourselves and each other. We must strive to be worthy of these clothing. We must strive for purity of mind, purity of heart, to see only the good in others, and to not be drawn into speaking badly about each other.

Since October 7th, the Jewish people have been more unified, have had more purity of heart, mind and soul as they have had as far back as can be remembered. With elections coming up, and with it, the enticement to debate, to bicker, to insult and to negate, let's not forget our holy clothing! Remember to always take them with us, for we need those clothing now more than ever!

Add spirituality to your life

We invite you to join us for a variety of programs,
shiurim, chav'rutot, davening

Minyanim at the Kollel Shacharis 7:00 8:15
Mincha 12:50 17:25 Maariv 18:00 20:00

Auza 198 Raanana

0587945168

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
פרשת "תצוה" התשפ"ד

זמני השבת

17:13 18:10

גליון 19

להצלחת צבא ההגנה לישראל וכוחות הביטחון

שאל את הרב

ראש בית המדרש הרב שבתי יגל שליט"א

הכלים כמו שצריך, והוריד את כל החציצות (מדבקות) לפני הטבילה ולא אחריה, ושהוא טבל את כל הכלי בבת אחת ולא בשני פעמים וכן על זה הדרך. אבל כאשר אנו לא זקוקים לנאמנות של הקטן, אלא אנו הולכים ביחד עמו לטבול את הכלים, ורוצים לתת לקטן לטבול את הכלי בנוכחותנו, אין בכך בעיה, שאין הבעיה בעצם הטבילה על ידי הקטן, אלא כל הבעיה שלקטן אין נאמנות ולא נוכל לסמוך על דיבורו.

ולכן טועים האנשים שכאשר רואים ילד קטן במקווה טובל כלים, הם לוקחים ממנו את הכלי וטובלים אותו בעצמם ומחזירים לילד הקטן, שלא הועילו בזה, שהרי עדיין ההורים לא יוכלו לסמוך על הקטן כאשר חוזר הביתה ומספר את מה שאירע (שהרי אין לו 'נאמנות') אלא צריכים הם להשגיח על הקטן שאכן הוא טובל את הכלי כמו שצריך, ואחר כך לכתוב לקטן פתק ובו אתה מעיד כי הכלי נטבל כמו שצריך, ולתת את הפתק לילד הקטן כדי שיביא להוריו.

שאלה: האם מותר לנסוע למקום נופש כאשר ידוע מראש שלא יהיה שם מניין יהודים וממילא יתבטל מתפילה במניין ואמירת קדיש וקדושה וכו'?

תשובה: יש לדון בדבר מאחר שלא שמענו שיהודי שדר במקום שאין מניין צריך לעבור לגור במקום שיש מניין (מלבד בימים הנוראים) ואם כן מי שנוסע למקום שאין מניין, הרי בשעת הנסיעה אין עליו חובת תפילה, וכאשר מגיע חובת התפילה הרי הוא נמצא במקום שאין מניין ולא עשה בזה איסור.

אך מצד שני יש לומר ששונה הדבר בנידון דין שמכניס עצמו בידיים למצב זה. והנה מעשים בכל יום שאנשים נוסעים לצורך פרנסתם או לצרכי מצווה ובריאות, למקומות שלא ניתן להשיג בהם מניין, אך בנידון דין מדובר על נסיעה לנופש, שבדרך כלל מוגדר כ'דבר הרשות'.

וזה ברור שבוודאי שמי שנוסע לנופש לכתחילה יכלול צעדיו לנסוע לנופש במקום שיש מניין, ולא יכניס עצמו למצב כגון זה שיצטרך להתבטל מתפילה במניין ואמירת קדושה.

אלא שיש לברר אם חובה גמורה לעשות כן או שזה רק מידת חסידות, ובספר הליכות שלמה (על פי פסקי הגאון הרב שלמה זלמן אוירבך זצ"ל) כתב על נידון זה בלשון הזו:

'אין ראוי לנסוע ביועין למקום שאין שם עשרה מתפללים - אלא אם כן נוסע לצרכי בריאות, פרנסה או מצווה - כדי שלא יתבטל מתפילה בציבור.'

ולכן הוא מביא כבש שיש לו לב כמו שיש לבן אדם, ושיש לו דם ואיברים כמו שיש לבן אדם, וכביטוי הוא לוקח את אבריו ודמו של הכבש ואומר לה' זה שלך. לא הכבש, אני!

וזה רגע מחבר ורגע מקרב ולכן קוראים לזה 'קורבן'. אבל יש משהו יותר יפה. יהודי שלא מוסר נפש בשביל ה'. פשוט טוב לו להיות יהודי. הוא לא צריך למסור נפש לה', הוא פשוט חי איתו באהבה ובנתיבות. לדוגמה; אם הבעל עושה משהו עבור אשתו אפילו שקשה לו והוא צריך בשביל זה לוותר המון ולהקריב הרבה. אבל הוא עושה את זה בשם הקשר ובשביל אישתו, זה יפה וזה חשוב.

אבל האידיאל הוא; שאף אחד לא יוותר על משהו, ושאלה לא יצטרך להקריב. האידיאל הוא שהכל יהיה נעים ומתוק לשתיה הצדדים. את זה בדיוק הקטורת מסמלת! כשמקטרים קטורת אף אחד לא נשחט, ושום דם לא נשפך. ריח טוב נודף ומתפשט.

מי שהיהדות בשבילו היא 'מסירות נפש' וכל דבר במאמץ וביריקת דם - ובכל אופן הוא עושה, זה חשוב וזה נפלא - זה ממש קורבן אבל לקורבן הזה יש מצב במחנה והוא יהיה עשוי נחושת.

אבל אם אתה מעוניין להתקדם ולצעוד לתוך קודש הקודשים לעלות בקודש. אתה צריך להתקדם למצב הזה - מצב הקטורת.

כדי שתבין שזה האידיאל, הקב"ה לא רוצה שתמסור נפש, הוא רוצה שתהנה מהיופי של הקדושה, שתחוה את המתקנות והאור שבמצוות.

שבת שלום

שאלה: יש מצווה לעשות סעודה בפורים קטן? ואם כן, מה עושים השנה שחל בערב שבת?

תשובה: נחלקו הראשונים האם יש מנהג לעשות סעודה בפורים קטן, וכתב על זה הרמ"א: 'ירבה קצת בסעודה כדי לצאת ידי המחמירים' ולכן אכן יש עניין להרבות קצת בסעודה (ולשתות יין) בפורים קטן.

אמנם השנה י"ד אדר חל ביום ששי ערב שבת, ובערב שבת אנו לא קובעים סעודות חשובות מפני כבוד השבת, ואפילו סעודת פורים שחל ביום ששי אנו מקדימים לשעות הבוקר, ולא כל כך מציאותי לאדם להרבות קצת בסעודה ביום ששי שהוא יום רגיל, ולכן נראה להציע כמה פתרונות:

(א) לקיים את המנהג ביום חמישי בלילה - אור לי"ד אדר, ואף על פי שאף סעודת פורים עצמה שקיימה בלילה לא יצא ידי חובתו, מכל מקום כאשר לפורים קטן זה אפשרי בהחלט.

(ב) לקיים את המנהג בסעודת ליל שבת - להוסיף שמחה ותבשילים מיוחדים לכבוד פורים קטן, ואף על פי שבילול שבת התאריך הוא כבר ט"ו אדר, מכל מקום גם זה בכלל פורים קטן, ובכלל בחצרות חסידים נוהגים גם בפורים רגיל לעשות את עיקר הסעודה בלילה זה.

(ג) רק לירושלמים - ניתן גם לקיים את המנהג בסעודת שבת ביום (סעודה שנייה) או בסעודה שלישית (כנ"ל להרבות שמחה ותבשילים בסעודה).

שאלה: הלכתי עם בני הקטן לטבול כמה כלים חדשים שקנינו. מאחר ורציתי לשתף את בני הקטן (כבן 9) במצווה זו ולחנכו, נתתי לו לטבול את הכלים. אחד הנוכחים במקום העיר לי שאי אפשר לתת לקטן לטבול כלים, ואף הפנה את תשומת לבי לשלט שהיה תלוי מעל המקווה ובו כמה הנחיות הלכתיות, ואכן היה כתוב שם בין השאר שאי אפשר לטבול כלים על ידי קטן.

האם אכן כך הדבר?

תשובה: לא כך הדבר, ויש בזה טעות נפוצה בציבור.

אמנם בהלכה כתוב שאי אפשר לשלוח ילד קטן לבדו לטבול את הכלים, מאחר ולקטן אין נאמנות (מבחינה הלכתית) ולכן כאשר הוא יחזור הביתה ויספר כי הכלים טובלים, לא נוכל להאמין לו על כך ולסמוך שהכלים אכן טובלים (ויש שרצו לחלק בין כלי מתכות שחייב טבילתם הוא מהתורה לבין כלי זכוכית לא נמצא באריזה שלו, עדיין לא נוכל לסמוך עליו, שמי אומר לנו שהקטן טבל את

וורט אשולחן שבת

הרב משה אריאל מרגי שליט"א

לשם מה צריך מזבח אם אף פעם לא מקריבים עליו קורבנות?!

פרשת השבוע עוסקת בהמשך בניית המשכן. והתורה מצווה אותנו לעשות מזבח נוסף מזהב, ולשים אותו בתוך המשכן מול ארון הברית בקו ישיר ממש מול הכרובים. המיקום של המזבח אומר לנו בעצם שבשביל להגיע לקודש, חייב לעבור לפני כן במזבח הזהב.

אבל כבר יש מזבח אמנם לא בתוך המשכן - אלא בחצר, והוא גם לא מזהב - אלא מנחושת. ועליו מקריבים את כל הקורבנות.

והדבר המדהים, התורה אוסרת להקריב על המזבח הזהב שום קורבן. הוא ייחודי ונועד בשביל דבר ספציפי - לקטורת. וזה בעצם השם שלו - 'מזבח הקטורת'. כלומר יש שתי מזבחות מזבח אחד מרכזי שעליו מקריבים את כל הקורבנות והמנחות והנסכים, אבל הוא בחוץ ומסוג מתכת נמוך (נחושת). ולעומתו יש מזבח שרק מקטירים עליו קטורת והוא זה שנמצא בפנים מול קודש הקודשים ורק הוא עשוי מזהב. למה זה ככה?

מה יש בקטורת שהופך אותה לדבר כ"כ חשוב, שצריך בשבילה מזבח מיוחד, והמזבח הזה יהיה פנימי.

ההסבר הוא כזה: אדם שמקריב קורבן לה' מסמל בעצם עוצמה אדירה של אהבת ה'. הוא בעצם מנסה לומר שהוא כ"כ אוהב את ה' עד כדי כך שהוא מוכן לתת את הדבר הכי חשוב לו בשביל זה - את חייו!